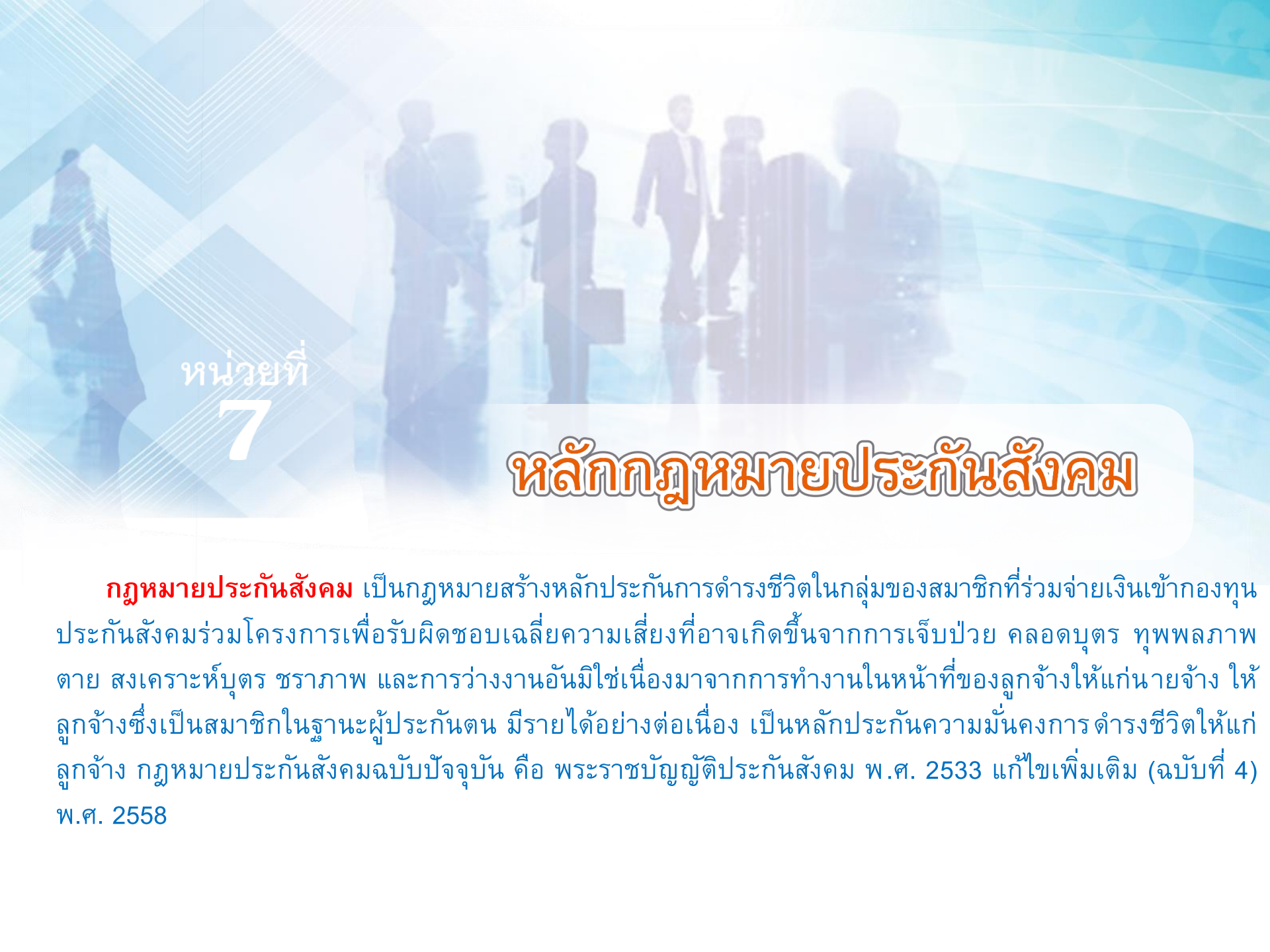

หน่วยที่ 7

หลักกฎหมายประกันสังคม

กฎหมายประกันสังคม เป็นกฎหมายสร้างหลักประกันการดำรงชีวิตในกลุ่มของสมาชิกที่ร่วมจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมร่วมโครงการเพื่อรับผิตชอบเฉลี่ยความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการเจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพตาย สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และการว่างงานอันมิใช่เนื่องมาจากการทำงานในหน้าที่ของลูกจ้างให้แก่นายจ้าง ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นสมาชิกในฐานะผู้ประกันตน มีรายได้อย่างต่อเนื่อง เป็นหลักประกันความมั่นคงการดำรงชีวิตให้แก่ลูกจ้าง กฎหมายประกันสังคมฉบับปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558

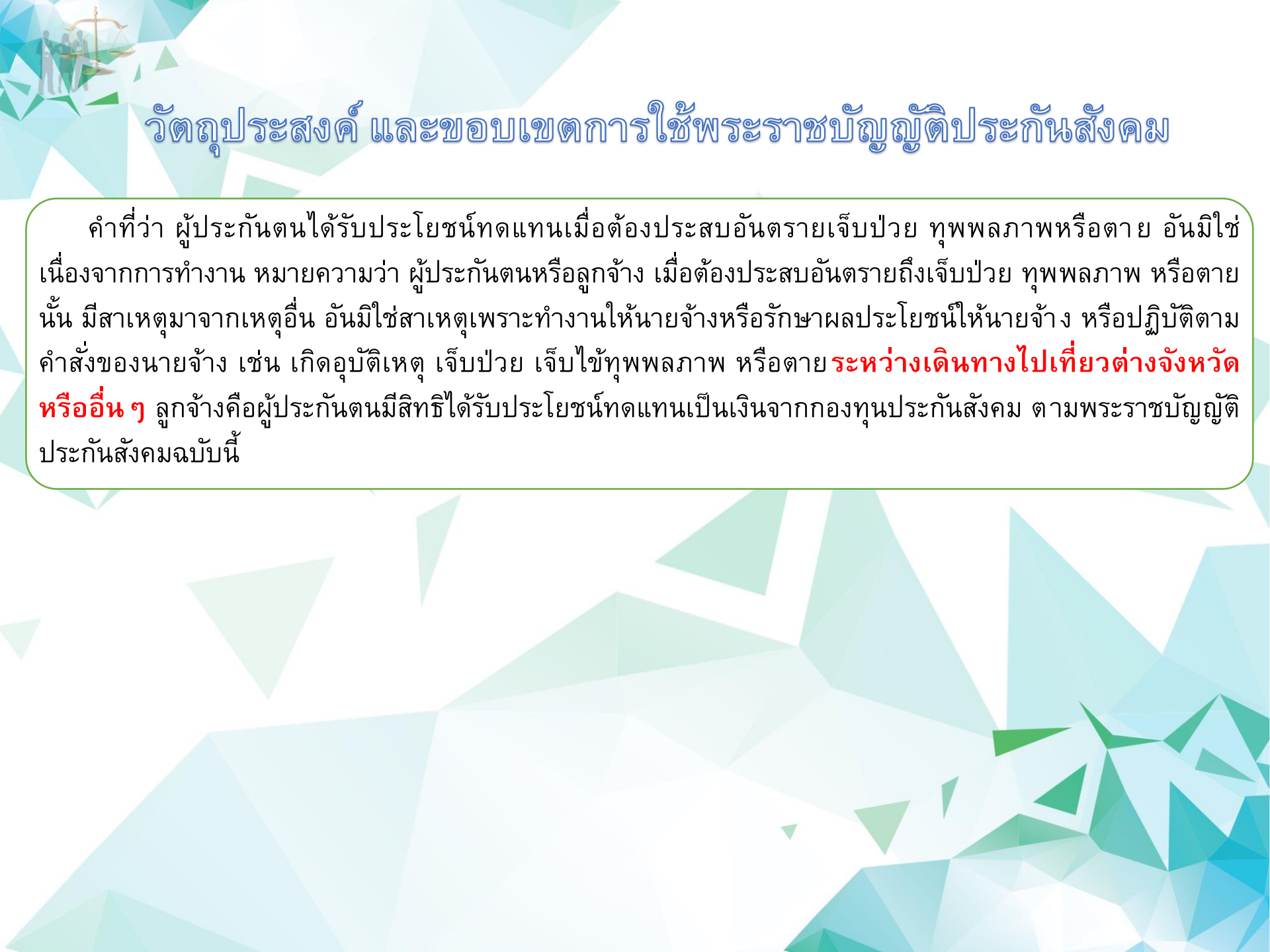
วัตถุประสงค์ และขอบเขตการใช้พระราชบัญญัติประกันสังคม

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติ

กฎหมายประกันสังคมที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติประกันสังคมฉบับนี้ก็เพื่อ

1. จัดตั้งกองทุนประกันสังคมขึ้น โดยให้นายจ้าง พร้อมด้วยลูกจ้าง คือผู้ประกันตน และรัฐบาล รวม 3 ฝ่าย ร่วมกันออกเงินสมทบเงินกองทุนประกันสังคม
2. เพื่อเป็นหลักประกันแก่บุคคลผู้เป็นลูกจ้าง (ผู้ประกันตน) เมื่อประสบเคราะห์ภัยมีปัญหาด้านการเงินจะได้รับการช่วยเหลือในลักษณะ**เฉลี่ยความเสี่ยง**ของประโยชน์ในสังคมด้วยการนำเงินกองทุนเรียกว่า **“ประโยชน์ทดแทน”** ช่วยเหลือแก่ผู้ประสบเคราะห์ภัย
3. ใช้กองทุนเป็นหลักประกันให้แก่ลูกจ้าง คือ ผู้ประกันตนได้รับประโยชน์ทดแทน
4. เหตุที่ลูกจ้างหรือผู้ประกันตนจะได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุนก็ต่อเมื่อลูกจ้างหรือผู้ประกันตนประสบอันตรายเจ็บป่วย ทูพพลภาพ หรือตาย **อันมิใช่**เนื่องจากการทำงานให้นายจ้างรวมทั้งกรณีคลอดบุตร สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และกรณีว่างงานด้วย

วัตถุประสงค์ และขอบเขตการใช้พระราชบัญญัติประกันสังคม

คำที่ว่า ผู้ประกันตนได้รับประโยชน์ทดแทนเมื่อต้องประสบอันตรายเจ็บป่วย ทุพพลภาพหรือตาย อันมิใช่เนื่องจากการทำงาน หมายความว่า ผู้ประกันตนหรือลูกจ้าง เมื่อต้องประสบอันตรายถึงเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือตาย นั้น มีสาเหตุมาจากเหตุอื่น อันมิใช่สาเหตุเพราะทำงานให้นายจ้างหรือรักษาผลประโยชน์ให้นายจ้าง หรือปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้าง เช่น เกิดอุบัติเหตุ เจ็บป่วย เจ็บไข้ทุพพลภาพ หรือตาย **ระหว่างเดินทางไปเที่ยวต่างจังหวัด หรืออื่น ๆ** ลูกจ้างคือผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนเป็นเงินจากกองทุนประกันสังคม ตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฉบับนี้

สำนักงานประกันสังคม และกองทุนประกันสังคม

1 สำนักงานประกันสังคม

สำนักงานประกันสังคม ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 กำหนดให้มีสำนักงานประกันสังคมขึ้นในกระทรวงแรงงาน และให้มีหน้าที่

1. ปฏิบัติงานธุรการของคณะกรรมการ คณะกรรมการอื่นและคณะอนุกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้
2. เก็บ รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับการประกันสังคม
3. จัดทำทะเบียนนายจ้าง และผู้ประกันตนซึ่งต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุน
4. ปฏิบัติการตามที่พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน
5. กระทำกิจการอย่างอื่น ตามที่รัฐมนตรี คณะกรรมการ คณะกรรมการอื่นหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

สำนักงานประกันสังคม มีเลขาธิการสำนักงานประกันสังคม เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในสำนักงานควบคุมดูแลรับผิดชอบภารกิจ ดำเนินการจัดตั้งกองทุนเพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงในการดำรงชีวิตให้แก่ลูกจ้างหรือผู้ประกันตน ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม กองทุนดังกล่าวเรียกว่า กองทุนประกันสังคม

สำนักงานประกันสังคม และกองทุนประกันสังคม

2 กองทุนประกันสังคม

กองทุนประกันสังคม ตั้งอยู่ในสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน เพื่อเป็นทุนไว้ใช้จ่ายให้กับผู้ประกันตน ที่ได้รับประโยชน์ทดแทน ตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานของสำนักงานประกันสังคม

เงินกองทุนประกันสังคมได้มาจากหลายทาง ได้แก่ เงินสมทบจากสามฝ่าย ประกอบด้วย **ฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้างหรือผู้ประกันตน** ซึ่งเป็นผู้สมัครใจเข้าเป็นผู้ประกันตน นอกจากนี้จะได้มาจากเงินเพิ่ม คือ เงินที่นายจ้างต้องจ่ายเพิ่มให้เพราะเหตุส่งเงินสมทบไม่ตรงเวลา จะต้องเสียเงินเพิ่มขึ้นอีก นอกจากนี้ยังมีผลประโยชน์อื่นที่หาได้ตามระเบียบของคณะกรรมการประกันสังคมได้กำหนดไว้ เช่น เงินที่ได้จากการบริจาค รวมทั้งเงินเปรียบเทียบปรับเข้ากองทุน เป็นต้น

การรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกองทุน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกันสังคมกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ผู้ประกันตน

ผู้ประกันตน คือ ลูกจ้างที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีที่จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมเพื่อก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกันตนประเภทนี้เป็นประเภทอยู่ในระบบ ซึ่งกฎหมายบังคับว่าต้องเป็นผู้ประกันตนจนกระทั่งมีอายุไม่เกิน 60 ปี ถ้าอายุ 60 ปีบริบูรณ์แล้ว กฎหมายไม่บังคับจะเป็นผู้ประกันตนหรือไม่ก็ได้ ผู้ประกันตนประเภทนี้อยู่ในบังคับของกฎหมายตามมาตรา 33 และยังมีผู้ประกันตนอีก 2 ประเภท หากเจ้าตัวประสงค์จะเป็นผู้ประกันตน ได้แก่ ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 และมาตรา 40 แยกอธิบายได้ดังนี้

1 ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 คือ เป็นประเภทอยู่ในระบบที่ลูกจ้างต้องเป็นผู้ประกันตนเสมอซึ่งผู้รับผิดชอบจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน จะประกอบด้วย 3 ฝ่าย ได้แก่ รัฐบาล นายจ้าง และลูกจ้าง (ผู้ประกันตน) ที่น่าสังเกตคือฝ่ายนายจ้าง แม้ต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมเท่ากับลูกจ้าง ก็ไม่เรียกนายจ้างว่าเป็นผู้ประกันตน เพราะไม่ก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนสำหรับนายจ้าง เนื่องจากเป็นหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบร่วมกับลูกจ้างอยู่แล้ว ดังนั้น ผู้ประกันตนจึงมีเฉพาะลูกจ้างซึ่งจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม ตามกฎหมายเท่านั้น

ผู้ประกันตน

การสิ้นสุดหรือสิ้นสภาพการเป็นผู้ประกันตน ตามมาตรา 33 นี้ มีได้ 2 กรณี คือ ตายหรือสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง อาจเป็นเพราะลาออกจากการเป็นลูกจ้าง หรือถูกให้ออก ถือว่าเป็นผู้ประกันตนสิ้นสภาพหรือสิ้นสุดลง แต่สิทธิของผู้ นั้นยังมีสิทธิได้ประโยชน์ทดแทนต่อไปอีก 6 เดือน นับแต่วันสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง หากได้ส่งเงินสมทบครบตาม เงื่อนไขเวลาที่กฎหมายกำหนด

ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 นี้ คือผู้ประกันตนในระบบ เสมือนว่ากฎหมายบังคับให้ผู้เป็นลูกจ้างตามกฎหมาย ประกันสังคมที่มีอายุระหว่าง 15 ถึง 60 ปีบริบูรณ์ จะต้องเป็นผู้ประกันตนทุกคน

ผู้ประกันตน

② ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 ผู้ประกันตนประเภทนี้เคยเป็นลูกจ้างและเป็นผู้ประกันตนมาก่อนแล้ว ต่อมาได้สิ้นสภาพจากการเป็นลูกจ้างจะด้วยเพราะการลาออกจากการเป็นลูกจ้าง หรือด้วยเหตุใดก็ตาม (เว้นแต่การตาย) เมื่อพ้นจากการเป็นลูกจ้าง และก่อนพ้นสภาพลูกจ้างได้ เป็นผู้ประกันตนส่งเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 12 เดือน เมื่อพ้นสภาพการเป็นลูกจ้างก็ไม่ได้ส่งเงินสมทบ แต่ประสงค์จะเป็นผู้ประกันตนต่อไป ให้แสดงความประสงค์ต่อ สำนักงานประกันสังคม ว่าประสงค์จะเป็นผู้ประกันตนต่อไปอีก กรณีเช่นนี้ **ต้องยื่นแสดงความจำนงภายใน 6 เดือน นับแต่วันสิ้นสุดการเป็นผู้ประกันตน** และต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุนเป็นรายเดือน คิดจากฐานในการคำนวณเงินสมทบ ในอัตราร้อยละ 9 ของเงิน 4,800 บาท เดือนละหนึ่งครั้ง ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป ดังนั้นจึงต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุนเดือนละ 432 บาท (สี่ร้อยสามสิบสองบาท) ผู้ประกันตนประเภทนี้เรียกกันโดยทั่วไปว่า ผู้ประกันตนตามมาตรา 39

เพื่อเป็นการให้โอกาสแก่บุคคลดังกล่าวในการขอกลับเป็นผู้ประกันตนได้ พระราชบัญญัติการกลับเป็นผู้ประกันตน พ.ศ. 2561 จึงให้สิทธิแก่บุคคลดังกล่าวว่าหากมีความประสงค์จะกลับเป็นผู้ประกันตนให้ยื่นคำขอต่อ สำนักงานประกันสังคมกรุงเทพมหานครพื้นที่ สำนักงานประกันสังคมจังหวัด หรือสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสาขา แล้วแต่กรณี ภายในหนึ่งปีนับแต่พระราชบัญญัติการกลับเป็นผู้ประกันตนพ.ศ. 2561 ใช้บังคับ และให้สำนักงานพิจารณาคำขอให้เสร็จภายในเจ็ดวัน และแจ้งแก่ผู้ประกันตนภายใน 15 วัน

ผู้ประกันตน

3 ผู้ประกันตนตามมาตรา 40 ผู้ประกันตนประเภทนี้คือบุคคลที่มีใช้ลูกจ้างตามที่กล่าวมาแล้ว แต่เป็นบุคคลทั่วไป มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์ และไม่เกิน 60 ปีบริบูรณ์ มีความประสงค์จะเป็นผู้ประกันตน ก็สามารถสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตนได้ โดยให้แจ้งหรือแสดงความจำนงต่อสำนักงานประกันสังคม การจ่ายเงินสมทบจะแตกต่างไปจากผู้ประกันตนที่เป็นลูกจ้าง ผู้ประกันตนที่มีใช้ลูกจ้างนี้เรียกอีกอย่างว่า ผู้ประกันตนนอกระบบ

การขึ้นทะเบียนประกันตน

การขึ้นทะเบียนประกันตนให้กับลูกจ้าง เป็นหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างต้องปฏิบัติร่วมกัน สรุปได้ดังนี้

1 หน้าที่ของนายจ้าง

1. นายจ้างซึ่งมีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป ต้องแจ้งแบบแสดงรายการแสดงรายชื่อผู้ประกันตน อัตราค่าจ้าง และข้อความอื่น ตามแบบที่สำนักงานประกันสังคมกำหนด ซึ่งเรียกว่า **“ขึ้นทะเบียนประกันตน”** การขึ้นทะเบียนประกันตนจะต้องกระทำภายใน **30 วัน** นับแต่วันที่ลูกจ้างเริ่มเป็นผู้ประกันตน หลังจากนั้น สำนักงานประกันสังคมจะออกหนังสือสำคัญ แสดงการขึ้นทะเบียนประกันสังคมให้แก่นายจ้าง และออกบัตรประกันสังคมให้แก่ลูกจ้างเป็นหลักฐานไว้

2. ให้นายจ้างหักเงินค่าจ้างของลูกจ้างทุกครั้งที่มีการจ่ายค่าจ้างตามจำนวนที่จะต้องนำส่งเป็นเงินสมทบใน ส่วนของผู้ประกันตน และเงินสมทบในส่วนของนายจ้างจำนวนเท่ากัน **ส่งให้สำนักงานประกันสังคม ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป** จากเดือนที่มีการหักเงินสมทบไว้ พร้อมยื่นรายการแสดงการส่งเงินสมทบตามแบบของสำนักงานประกันสังคม

การขึ้นทะเบียนประกันตน

3. ถ้านายจ้างไม่ส่งเงินสมทบในส่วนของตน และในส่วนของผู้ประกันตน หรือส่งแต่ส่งไม่ครบตามจำนวน ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อ 2 จะต้องจ่ายเงินเพิ่มให้สำนักงานประกันสังคมอีกในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน ของจำนวนเงินสมทบที่นายจ้างยังไม่ได้นำส่ง

4. นายจ้างต้องจัดให้มีทะเบียนของผู้ประกันตน และเก็บรักษาไว้ ณ สถานที่ทำงานของนายจ้าง พร้อมทั้งให้พนักงานของสำนักงานประกันสังคมตรวจได้ตามอำนาจหน้าที่ หากไม่จัดทำไว้ย่อมมีโทษตามที่กฎหมายกำหนด คือ มีโทษจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

② หน้าที่ของผู้ประกันตนหรือลูกจ้าง

1. ต้องจ่ายเงินสมทบ โดยนายจ้างเป็นผู้หักจากค่าจ้างรายเดือน **นำส่งให้สำนักงานประกันสังคม ทุกครั้งที่มีการจ่ายค่าจ้าง หรือค่าจ้างรายเดือน**

2. ผู้ประกันตนต้องมีบัตรประกันสังคมที่ได้รับจากสำนักงานประกันสังคม หรือมีบัตรประจำตัวประชาชนเพื่อแสดงต่อสถานพยาบาล เมื่อต้องการรักษาพยาบาล เพราะเจ็บป่วย และให้พนักงานประกันสังคมตรวจสอบได้

3. ผู้ประกันตนต้องทำหนังสือระบุชื่อบุคคลที่ตนประสงค์จะให้เป็นผู้**รับผลประโยชน์ทดแทนตน** เมื่อไม่สามารถมารับด้วยตนเองได้ เช่น ประโยชน์ทดแทนกรณีถึงแก่ความตาย เงินค่าทำศพและจัดการศพ เป็นต้น

เงินสมทบ

เงินสมทบ คือ เงินที่ผู้ประกันตนต้องส่งเข้ากองทุนประกันสังคม เป็นประจำทุกเดือน ตามอัตราร้อยละจากฐานเงินเดือนของผู้ประกันตนซึ่งกำหนดจากฐานเงินเดือนขั้นต่ำและขั้นสูงเป็นฐานในการคำนวณ แต่ต้องไม่เกินอัตราเงินสมทบที่กำหนดไว้ท้ายพระราชบัญญัติประกันสังคมฉบับนี้

ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 คือ ผู้ประกันตนในระบบ ให้รัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตน (ลูกจ้าง) รวม 3 ฝ่าย **ออกเงินสมทบเท่ากัน** สำหรับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีทุพพลภาพ กรณีตาย และกรณีคลอดบุตร **รวม 4 กรณี** ส่วนประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตร กรณีชราภาพ และกรณีว่างงาน **รวม 3 กรณี** อัตราเงินสมทบให้ออกตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินอัตราเงินสมทบท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งใน 3 กรณีหลังนี้ ฝ่ายรัฐบาลจะออกเงินสมทบน้อยกว่าผู้ประกันตน

เงินสมทบของผู้ประกันตนทั้ง 3 ประเภท มีอัตราไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ประกันตน ดังนี้

ประเภทแรก : ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 คือ ผู้ประกันตนในระบบ เป็นผู้ประกันตนที่ทำงานอยู่กับนายจ้าง มีรายละเอียดเกี่ยวกับเงินสมทบดังนี้

1. ประเภทนี้มีผู้เกี่ยวข้องในการส่งเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม รวม 3 ฝ่าย คือ **ฝ่ายลูกจ้าง** (ผู้ประกันตน) **ฝ่ายนายจ้าง** และ**ฝ่ายรัฐบาล**

2. ประโยชน์ทดแทนที่ผู้ประกันตนจะได้รับมี 7 กรณี ได้แก่ กรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีทุพพลภาพ กรณีตาย กรณีคลอดบุตร กรณีสงเคราะห์บุตร กรณีชราภาพ และกรณีว่างงาน

ประโยชน์ทดแทน

1. ประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย อันมิใช่เนื่องจากการทำงาน มีหลักเกณฑ์ว่า ผู้ประกันตนต้องจ่ายเงินสมทบเฉพาะกรณีนี้มาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน ภายใน 15 เดือน ก่อนประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย หมายความว่า เมื่อมีเหตุประสบอันตรายถึงเจ็บป่วย ณ วันที่ นับย้อนหลังไป 15 เดือน ผู้ประกันตนที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยนี้ ต้องปรากฏว่ามีการส่งเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน หรือ 3 ครั้ง กรณีนำส่งเงินสมทบเดือนละ 1 ครั้ง ฉะนั้นหากผู้ประกันตนได้ส่งเงินสมทบทุกเดือน ปัญหาจำนวนครั้งก็ไม่ต้องมานับ เพราะกองทุนประกันสังคมคุ้มครองอยู่แล้ว เมื่อเข้าหลักเกณฑ์ตามนี้ ผู้ประกันตนก็มีสิทธิได้รับเงินทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงานดังนี้

โจทก์เข้ารับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลตามสิทธิแล้วแต่โรงพยาบาลดังกล่าวไม่สามารถให้บริการหรือเยียวยารักษาเพื่อให้โจทก์รอดชีวิตได้ จึงเป็นกรณี**จำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องกระทำเพื่อรักษาชีวิตโจทก์** โดยนำโจทก์ไปรักษายังโรงพยาบาล พ. ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนเนื่องจากมีศัลยแพทย์ทางสมองประจำอยู่ ต้องถือว่าโจทก์มีเหตุผลสมควรที่ไม่สามารถรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิได้ และต้องไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลอื่น

ประโยชน์ทดแทน

1.1 การบริการทางการแพทย์ โดยผู้ประกันตนต้องเข้ารับการรักษาทางการแพทย์ ณ สถานพยาบาลที่สำนักงานประกันสังคมกำหนดให้ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ยกเว้นผู้ประกันตนประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเพราะอุบัติเหตุเป็นกรณีฉุกเฉิน หรือกรณีสำนักงานประกันสังคมยังไม่ได้ออกบัตรรับรองสิทธิให้ ผู้ประกันตนสามารถเข้ารับการบริการทางการแพทย์ ณ สถานพยาบาลใดก็ได้

1.2 ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ถ้าผู้ประกันตนได้รับอันตรายหรือเจ็บป่วยต้องหยุดงานตามคำสั่งแพทย์เพื่อรักษาพยาบาล กรณีเช่นนี้ให้ผู้ประกันตนได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ในอัตราตามที่กฎหมายกำหนด แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกิน 180 วัน เว้นแต่เจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง เช่น โรคมะเร็ง โรคเส้นเลือดในสมองผิดปกติ เป็นเหตุให้ผู้ป่วยเป็นอัมพาต โรคไตวายเรื้อรัง เป็นต้น ให้มีสิทธิรับเงินทดแทนการขาดรายได้เกิน 180 วัน ได้ แต่มีไม่เกิน 365 วัน

กรณีผู้ประกันตนได้รับค่าจ้างจากนายจ้างระหว่างวันหยุดงานเพื่อรักษาพยาบาลตามกฎหมาย หรือได้รับเงินทดแทนรายได้จากกรณีอื่น เช่น ตามข้อตกลงของสภาพการจ้าง ผู้ประกันตนย่อมหมดสิทธิได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ตามกฎหมายประกันสังคมเพราะเป็นการรับซ้ำซ้อน ตลอดจนพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558 กำหนดให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับค่าส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรค และค่าใช้จ่ายเป็นเงินช่วยเหลือเบื้องต้น ในกรณีได้รับความเสียหายจากการรับบริการทางการแพทย์

ประโยชน์ทดแทน

2. ประโยชน์ทดแทนกรณีทุพพลภาพอันมิใช่เนื่องจากการทำงาน มีหลักเกณฑ์ว่า ผู้ประกันตนต้องจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 เดือน ภายใน 15 เดือน ก่อนทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนดังนี้

2.1 การบริการทางการแพทย์ ผู้ประกันตนที่ทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลไม่เกินเดือนละ 2,000 บาท ไม่ว่าการได้รับการบริการทางการแพทย์ดังกล่าวจะเกี่ยวเนื่องกับการทุพพลภาพนั้นหรือไม่ก็ตาม

2.2 ประโยชน์ทดแทนในการได้ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจ และอาชีพ ตามที่สำนักงานประกันสังคมจะออกประกาศให้ทราบ ตามมติของคณะกรรมการการแพทย์

2.3 เงินทดแทนการขาดรายได้ เมื่อผู้ประกันตนทุพพลภาพ อันมิใช่สาเหตุมาจากการทำงาน ให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ จำนวนร้อยละ 50 ของค่าจ้าง เฉลี่ยเป็นระยะเวลาตลอดชีวิต คือได้รับเป็นรายเดือนอัตราครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่เคยได้รับจนตลอดชีวิต

2.4 ถ้าผู้ทุพพลภาพถึงแก่ความตาย จะได้รับประโยชน์ทดแทน คือ เงินค่าทำศพ 3,000 บาท และเงินสงเคราะห์แก่ทายาทตามหลักเกณฑ์ คำนวณเงินทดแทนการขาดรายได้ โดยนำเงินทดแทนการขาดรายได้ที่ผู้ประกันตนได้รับในเดือนสุดท้ายก่อนตาย มาเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ

ประโยชน์ทดแทน

3. ประโยชน์ทดแทนกรณีตายอันมิใช่เนื่องจากการทำงาน มีหลักเกณฑ์ว่าเมื่อผู้ประกันตนถึงแก่ความตายโดยมิใช่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ถ้าภายในระยะเวลา 6 เดือนก่อนถึงแก่ความตาย และผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 เดือน มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนดังนี้

3.1 เงินค่าทำศพ ให้จ่ายเงินค่าทำศพแก่ผู้ประกันตนตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงแต่ต้องไม่น้อยกว่า 100 เท่า ของอัตราสูงสุดของค่าจ้างขั้นต่ำรายวัน ซึ่งปัจจุบันกระทรวงแรงงานกำหนดให้จ่ายค่าทำศพ จำนวน 40,000 บาท (สี่หมื่นบาท) โดยจ่ายให้แก่บุคคลซึ่งผู้ประกันตนทำหนังสือระบุชื่อไว้ให้เป็นผู้จัดการศพ หรือสามี ภรรยา หรือบิดา มารดา หรือบุตรของผู้ประกันตนซึ่งมีหลักฐานแสดงว่าเป็นผู้จัดการศพของผู้ประกันตน

3.2 เงินสงเคราะห์ ให้จ่ายเงินสงเคราะห์แก่บุคคลซึ่งผู้ประกันตนทำหนังสือระบุไว้เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ แต่ถ้าผู้ประกันตนมิได้มีหนังสือระบุไว้ให้นำเงินสงเคราะห์นั้นมาเฉลี่ยจ่ายให้แก่สามี ภรรยา บิดา มารดา หรือบุตรของผู้ประกันตนในจำนวนที่เท่ากัน ส่วนยอดเงินมีจำนวนเท่าใดให้คำนวณตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนปีของผู้ประกันตนที่ถึงแก่ความตายได้ส่งเงินสมทบมาแล้วกี่เดือน ประกอบกับจำนวนค่าจ้างรายเดือนที่ผู้ประกันตนได้รับอยู่ก่อนตาย ซึ่งกำหนดไว้ว่า ผู้ประกันตนได้ส่งเงินสมทบก่อนตายจำนวน 36 เดือน แต่ไม่ถึง 10 ปี จะได้รับเงินสงเคราะห์เท่ากับร้อยละ 50 ของค่าจ้างรายเดือน คูณด้วย 4 แต่ถ้าส่งเงินสมทบเกิน 10 ปีขึ้นไป จะได้รับเท่ากับร้อยละ 50 ของค่าจ้างรายเดือน คูณด้วย 12